

Φεύγοντας από το Μανχάταν με την Cadillac, ο Ωνάσης νιώθει ελαφρύς και το μυαλό του τρέχει με τετρακόσια χιλιόμετρα την ώρα. Ρίχνει μια ματιά στον πίσω καθρέφτη. Οι ουρανοξύστες τού θυμίζουν τη δύναμή του, το μεγαλείο που θα ζήσει. Θα φτάσει στα ουράνια. Αυτός είναι ο στόχος του. Στη γέφυρα του Μπρούκλιν το δυνατό φως του ήλιου πέφτει πάνω στα καλώδιά της και την κάνει να μοιάζει με παράδοση ζούγκλα από μπετόν και μέταλλο. Τα μόρια της σκόνης λαμπυρίζουν πάνω στο βρεγμένο ατσάλι.

Ο Ωνάσης κατευθύνεται προς το Λονγκ Άιλαντ. Είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος στον πλανήτη και χτίζει τον μύθο του. Μία από τις επόμενες μέρες θα γίνει ηγέτης μιας τεράστιας αυτοκρατορίας. Άραγε πώς θα είναι τα παιδιά του; Σίγουρα θα έχουν λαμπρό μέλλον. Θα έχουν ταλέντο, ομορφιά, θα είναι πολίτες του κόσμου. Θα τα διεκδικήσει ολόκληρο το σύμπαν. Θα σφραγίσουν τον εικοστό αιώνα. Και τον επόμενο.

Ο Ωνάσης οδηγεί σαν τρελός. Σε σαράντα λεπτά το πολύ θα έχει φτάσει στο Όιστερ Μπέι. Θα αποκτήσει μια μεγάλη συλλογή από πίνακες σπουδαίων ζωγράφων. Και σπίτια για να τους κρεμάσει. Τα έπιπλα θα είναι γαλλικά. Και η γυναίκα του, υπέρκομπη. Ο Ωνάσης πρέπει να εδραιωθεί. Βρίσκεται στο άνθος της ηλικίας του. Η γυναίκα του θα λάμπει στις ιπποδρομίες στο Λονγκσάμπ του Παρισιού και στο Άσκοτ, στον χορό του Αγά Χαν ή σε ένα από τα πολλά επίσημα

γεύματα της Έλσα Μάξγουελ. Η γυναίκα του θα είναι λεπτή και μικροκαμωμένη, σχεδόν εύθραυστη. Τα μαλλιά της θα έχουν το χρώμα του μελιού και οι βαριές μπουκλές της θα πέφτουν με χάρη στον λαιμό της. Τα μάτια της θα λάμπουν από σπιρτάδα και το χαμόγελό της θα είναι σαγηνευτικό. Ο Ωνάσης σπάνια κάνει λάθος.

Ο δρόμος μοιάζει με κορδέλα και στις δύο πλευρές του είναι χτισμένα εξοχικά σπίτια με ολάνθιστες βεράντες. Περνάει μέσα από χωριά, φτάνει στον κεντρικό δρόμο και βλέπει τις επιγραφές των καταστημάτων, τον κινηματογράφο, το δημαρχείο, το καφέ. Τα δέντρα, σίγουρα πάνω από εκατό ετών, φτάνουν μέχρι εκεί που χάνεται το μάτι. Σε μια στροφή ξεπροβάλλουν η θάλασσα και έρημοι ορμίσκοι. Στους απόκρυμνους βράχους διακρίνονται μικροί κόκκινοι και άσπροι φάροι που μοιάζουν να έχουν βγει από παραμύθι, και στα ξέφωτα, βίλες από λευκό ξύλο και επαύλεις που σίγουρα κοστίζουν εκατομμύρια δολάρια. Σε αυτή την περιοχή κυριαρχεί το Άπερ Όστερ Σάιντ, οι παλιές πλούσιες οικογένειες αλλά και οι νεαροί λύκοι της Γουόλ Στριτ. Ο Ωνάσης δεν ανήκει σε καμία από αυτές τις δύο κατηγορίες – έχει πολλά εκατομμύρια αλλά καμία αναγνώριση. Περνάει το Σάγκαμορ Χιλ και, μετά την τελευταία στροφή, βλέπει επιτέλους μπροστά του το Όιστερ Μπέι. Η Cadillac «καταπίνει» την ασφάλτο, περνάει μπροστά από τα σπίτια αφήνοντας πίσω της ένα σύννεφο σκόνης και, τελικά, σταματάει μπροστά στη μαρίνα.

Μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα, δύο αψεγάδιαστα νεαρά κορίτσια ονειρεύονται να γίνουν βασίλισσες του χορού. Τους αρέσουν τα λουλούδια, η αστραφτερή θάλασσα, τα

πυροτεχνήματα και οι υπηρέτες. Έχουν νιάτα και ομορφιά, γλύκα και πλούτο.

Η Ευγενία Λιβανού είναι δεκαοκτώ ετών, καστανή, γλυκιά, συνετή, διακριτική. Η Τίνα είναι δεκαέξι, επιπόλαια, αυθάδης και τα μαλλιά της έχουν το χρώμα του σταχιού.

Θαλάσσιο σκι, γκολφ, ποδηλατάδα, φιλανθρωπικά γκαλά... Οι αδελφές Λιβανού είναι πολυάσχολες, ανέμελες, απελευθερωμένες. Η αποθέωση της κομπόζιτας. Κι αυτό το ύφος ανωτερότητας... σκανδαλώδες! Απολαμβάνουν τον απογευματινό ήλιο και του προσφέρουν τα κορμιά τους. Γυμνές και συνένοχες, όπως πάντα, νανουρίζονται από το θαλασσινό αεράκι, που τους δίνει χίλιες δυο υποσχέσεις.

Την ώρα που η Τίνα και η Ευγενία γράφουν ιστορία πάνω στους αμμολόφους, απογειώνεται ένα υδροπλάνο σαν λιβελούλα της σύγχρονης εποχής. *Είναι πολύ τολμηρές*, σκέφτονται οι ψαράδες που ακούνε τα γέλια τους. Μα δεν θυμούνται ότι η Αφροδίτη είναι Ελληνίδα και σκανδαλιάρα; Οι δύο αδελφές μεθούν με σαμπάνια και κοιτάζουν τον ορίζοντα να χάνεται στη θάλασσα. Η Ευγενία σηκώνεται και ανάβει ένα τσιγάρο. Ξαφνικά βλέπει ένα σκάφος που προσεγγίζει τον κολπίσκο. Σηκώνεται αμέσως, αλλά παραπατάει.

«Φταίει το αλκοόλ», χαχανίζει η Τίνα.

«Ντύσου, καλή μου, έρχεται προς τα εδώ».

Η Ευγενία δένει βιαστικά το λουλουδάτο παρεό της. Το φως την τυφλώνει. Βάζει το χέρι στο μέτωπό της για να δει καλύτερα. Είναι ένα κρις κραφτ που τρέχει μέσα στα κύματα. Πίσω του σχηματίζεται αφρός, πάνω του ανεμίζει μια παράξενη σημαία και... Τελικά το αναγνωρίζει, είναι ο φίλος του πατέρα της! Ο Αριστοτέλης Ωνάσης πάνω στις

σανίδες του θαλάσσιου σκι! Παίρνει πόζες και κάνει κόλπα.
Η Ευγενία σκάει στα γέλια.

«Κοίτα, Τίνα! Ένα τέρας που κάνει γυμναστική!»

«Τι κακιά που είσαι! Είναι υπέροχος, είναι...»

«Έχει πολύ κοντά πόδια. Ακόμα και με μαγιό έχει τα χάλια του».

«Ζηλεύεις γιατί ξέρεις ότι έρχεται για μένα».

Η Ευγενία γυρίζει και κοιτάζει κατάπληκτη την αδελφή της.

«Για σένα; Γιατί;»

«Γιατί μ' αγαπάει!»

«Μα είναι άσκημος, αγροίκος! Άλλωστε, εγώ θα παντρευτώ πριν από σένα. Είμαι η μεγαλύτερη!»

«Αυτό θα το δούμε».

«Κι αυτή η σημαία τι γράφει; T.I.L.Y.;»

Πολύ σύντομα, το σκάφος επιβραδύνει και αγκυροβολεί. Ο Ωνάσης κατεβαίνει από τις σανίδες του σκι και φτάνει κολυμπώντας στην παραλία. Η Τίνα, γυμνή όπως τη γέννησε η μαμά της, είναι γερμένη πίσω, στηρίζεται στους αγκώνες της και φοράει τα γυαλιά της στην άκρη της μύτης της, την οποία θεωρεί λίγο μεγάλη. Ξεσταυρώνει τα πόδια της, σηκώνεται, φτιάχνει τα μαλλιά της.

«Τίνα, επιτέλους, ντύσου!»

Η Ευγενία είναι τρομοκρατημένη. Βλέπει τη μικρή αδελφή της να κατευθύνεται προς τη θάλασσα. Η Τίνα περπατάει στις μύτες των ποδιών. Η άμμος είναι λευκή και καυτή. Τρέχει προς τον Ωνάση, πέφτει στην αγκαλιά του, κολλάει πάνω στο βρεγμένο σώμα του. Εκείνος την παίρνει στα χέρια του, τη σφίγγει και τη φιλάει παθιασμένα στο στόμα. Η Ευγενία κάνει ένα βήμα πίσω και βάζει το χέρι της

πάνω στα χείλη της. Είναι εκνευρισμένη – για τη γύμνια της αδελφής της ή για το φιλή;

Εκείνη τη στιγμή διαβάζει και τη σημαία.

«Τίνα I love you!» φωνάζει ο Ωνάσης χωρίς να ρίξει ούτε βλέμμα στην Ευγενία.

Πόσο κλισιό! Η Ευγενία πετάει το τσιγάρο της στην άμμο, αρπάζει την τσάντα της, τα γυαλιά της και φεύγει αμίλητη. Η αδελφή της μπορεί να φέρεται σαν πόρνη, είναι δικαίωμα της, όμως σε καμία περίπτωση δεν θα της δώσει την ευλογία της.

Είναι γεγονός ότι η μικρότερη κόρη του Λιβανού είναι όμορφη. Τα δεκαέξι χρόνια της, η αυθάδεια, το ηλιοκαμένο δέρμα της. Μετά τον Έλληνα βουτάει κι εκείνη στο νερό, φτάνουν κολυμπώντας στο σκάφος και ανεβαίνουν. Εκείνη αφήνεται στο μυώδες σώμα του. Της βγάζει κάτι τρελό, κάτι καυτό και, την ίδια στιγμή, γλυκό. Την αγγίζει, την αγκαλιάζει κι εκείνη πεθαίνει από επιθυμία. Ο Ωνάσης οδηγεί την Τίνα στην καμπίνα του σκάφους και, πριν εκείνη προλάβει να φέρει αντίρρηση, την κάνει δική του. Φυσικά δεν υπήρχε καμία περίπτωση να αρνηθεί. Ο Ωνάσης έχει κάτι ζωώδες, κι αυτό της αρέσει. Της αρέσει να κυριαρχεί κάποιος πάνω της, να του δίνεται, να τον νιώθει αφέντη της. Αυτός χαϊδεύει τους γοφούς της και καταβροχθίζει τα στρογγυλά στήθη της. Η Τίνα Λιβανού δεν μπορεί να αντισταθεί. Ο εραστής της είναι ένα ακόρταγο αιλουροειδές. Ο λαιμός της λάμπει σαν το φεγγάρι. *Τέλειος για ένα διαμαντένιο κολιέ*, σκέφτεται ο Ωνάσης, όταν τη χορταίνει. *Τα ζαφείρια ταιριάζουν περισσότερο στις ξανθιές*, σκέφτεται η Τίνα.

Είναι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον.

Ο σκίπερ του σκάφους δεν έβγαλε κιχ.

Ο πατέρας Λιβανός μόλις έφτασε στη Νέα Υόρκη για το Σαββατοκύριακο. Είναι ανήσυχος. Η Ευγενία, η μεγάλη κόρη του, που συνήθως είναι πολύ ήρεμη, έχει πάθει νευρική κρίση. Στριφογυρίζει στην τραπεζαρία φωνάζοντας ότι η Τίνα αποφάσισε να παντρευτεί πριν από εκείνη. Ο Σταύρος Λιβανός ξεφυσάει κάτω από το μουστάκι του. Το Όιστερ Μπέι ήταν πάντα το καταφύγιό του, όμως αυτή τη φορά τα πράγματα είναι διαφορετικά. Το σπίτι του, σε στιλ Τυδώρ, με τα λιθόστρωτα και τους ψηλούς κέδρους του, ήταν πάντα το πουχαστήριό του. Πέντε δωμάτια, άλλα τόσα μπάνια, ένα σαλόνι με οροφή ύψους εννέα μέτρων, θερμοκήπιο, πισίνα, σάουνα, ξύλινα σπιτάκια, και φυσικά η παραλία με τη λευκή άμμο. Ο Λιβανός τελειώνει το πρωινό του. Έχει υπέροχο φως σήμερα, σχεδόν παγωμένο. Κομματάκια βουτύρου πάνω σε παγάκια, φρεσκοψημένα ταρτάκια, κρουστάλλινες μαρμελαδιέρες γεμάτες λιωμένες φράουλες, λεπτειπίλεπτα σερβίτσια από πορσελάνη Minton... Είναι πράγματι μια ωραία μέρα. Διπλώνει ευχαριστημένος τη *Wall Street Journal*. Φαίνεται ότι οι μετοχές του αντιστέκονται στο πολεμικό κλίμα που κυριαρχεί στην Ευρώπη. Φιλάει τη γυναίκα του στο μέτωπο, καταφέρνει να ηρεμήσει την Ευγενία και της λέει να φωνάξει την Τίνα για να δώσει εξηγήσεις. Με ποιον έμπλεξε πάλι; Γάμος; Και μετά... τι; Κατευθύνεται προς τις θήκες με τα πούρα του.

Παίρνει ένα και το μυρίζει. Κόβει την άκρη του, κρατάει τη φλόγα του αναπτήρα του στην κατάλληλη απόσταση και το ανάβει. Κάθεται στο πεζούλι του παραθύρου και απλώνει τα κοντά πόδια του. Στον πατριάρχη της οικογένειας Λιβανού αρέσει να δίνει στο ξεκίνημα της μέρας του άρωμα από τον βαρύ καπνό ενός Cohiba.

Η Τίνα κατεβαίνει από το δωμάτιό της κατακόκκινη και αναστατωμένη. Είναι αλήθεια. Παντρεύεται. Ο πατέρας της σκάει στα γέλια. Η Αριέτα, η μητέρα της, δεν λέει λέξη. Περιμένει. Η Ευγενία είναι κατάχλωμη.

«Παντρεύομαι τον Ωνάση!» λέει η Τίνα στους γονείς της, που χάνουν τα λόγια τους.

Ο Σταύρος και η Αριέτα Λιβανού είναι ταραγμένοι. Συγκλονισμένοι. Δεν είχαν καταλάβει τίποτα. Όλα έγιναν μέσα στο σπίτι τους. Μπροστά στα μάτια τους. Μα πώς;

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους του, έτσι δεν είναι;» λέει χαριτωμένα η Τίνα κουνώντας επιδεικτικά το χέρι της κάτω από τα μάτια της αδελφής της, που κοιτάζει αλλού.

«Τι εννοείς;» ρωτάει η Αριέτα.

«Εννοώ αυτό το υπέροχο βραχιόλι που μου χάρισε. Cartier, ολόχρυσο, με διαμάντια και πολύτιμους λίθους. T.I.L.Y.»

«T.I.L.Y.;»

«Tina I love you», λέει θυμωμένα η Ευγενία.

«Μπαμπά, σου έγραψε ο Άρης, δες την αλληλογραφία σου!»

«Έχουν περισσότερα από είκοσι χρόνια διαφορά! Άλλωστε εγώ πρέπει να παντρευτώ πρώτη!» διαμαρτύρεται η Ευγενία.

Ο Λιβανός νιώθει σαν να τον χτύπησαν με ρόπαλο στο κεφάλι. Πράγματι, υπάρχει ένα σημείωμα από τον Ωνάση. Το είχε δει στον ασημένιο δίσκο στην είσοδο του σπιτιού, όμως δεν έδωσε σημασία. Το ανοίγει. «Τι θα έλεγες αν ζητούσα το χέρι της μικρής κόρης σου;» Ο Λιβανός νιώθει ότι πνίγεται. Η Αριέτα αναστενάζει. Τι θράσος! Μα δεν διστάζει μπροστά σε τίποτα; Αυτό δεν είναι πρόταση γάμου

αλλά παρενόχληση! Αυτός ο άνθρωπος είναι κακοποιός, γκάνγκστερ... Τον εκτιμούν, όμως αυτό απέχει πολύ από το να θέλουν να τον κάνουν γαμπρό τους και να τον δεχτούν στον κόσμο τους. Γιατί ο Ωνάσης δεν ανήκει στον κόσμο τους. Ο Λιβανός αφρίζει. Είναι έξαλλος. Από πότε ένας πατέρας δεν έχει λόγο για το ποιον θα παντρευτούν οι κόρες του; Πώς έπεσε η μικρή κόρη του στην παγίδα αυτού του τιποτένιου, αυτού του καιροσκόπου, αυτού του γυναικά και –το χειρότερο απ’ όλα– αυτού του τουρκόσπορου; Γιατί η Σμύρνη δεν είναι Μακεδονία, αυτό το ξέρουν όλοι!

Ο Ωνάσης έκανε περιουσία στα τέλη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου με τα liberty ships, εμπορικά πλοία του αμερικανικού ναυτικού, βάρους έντεκα τόνων, τα οποία αγόρασε σε χαμηλή τιμή από αχυρανθρώπους. Σήμερα, διαπραγματεύεται με τον βασιλιά της Σαουδικής Αραβίας το μονοπώλιο της μεταφοράς πετρελαίου. Όμως οι Αμερικανοί προσπαθούν να τον εμποδίσουν. Ισχυρίζονται ότι ο Ωνάσης έχει σχέσεις με τη Μαφία. Όταν κάποιος είναι επικεφαλής ενός στόλου όπως ο δικός του είναι αδιανόητο να μην ελέγχει τα συνδικάτα. Και πώς χρησιμοποιεί κανείς τους φτωχούς; Προσφέροντάς τους αυτό που επιθυμούν περισσότερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο: χρήμα. Κάθε φορά που το όνομα του Ωνάση εμφανίζεται δίπλα σε αυτό του Λιβανού, οι γλώσσες λύνονται. Γλώσσες οχιών. Και ποιος είναι αυτός που διαδίδει τις φήμες; Πιθανότατα ο Νιάρχος, ορκισμένος εχθρός του Ωνάση. Ο Νιάρχος, που ψιθυρίζει «γλυκά» λόγια στο αυτί του Έντγκαρ Τζ. Χούβερ. Ο Ωνάσης απαντάει. Παραδέχεται ότι έχει δημιουργήσει ένα δίκτυο. Και το εκμεταλλεύεται. Μεγιστάνες της οικονο-

μίας, ισχυροί επιχειρηματίες... Οι επαφές του τον κάνουν ακαταμάχητο. Ο Λιβανός είναι αναγκασμένος να δεχτεί αυτό τον γάμο, όμως σκοπεύει να πάρει την εκδίκησή του. Αφού ο Ωνάσης θέλει τη μικρή, θα πάρει και την ανάλογη προίκα. Τη μικρότερη.

Ευχαριστίες

Στην Τερέζα Ρεβέ, την Ιζαμπέλ Καμί, την Εμιλί Μπουγέ-Λακόστ και τη Μαρί-Ελένη Κορμπέν για τη βαθιά φιλία τους και τη βοήθειά τους για να διαχειριστώ το άγχος μου.

Στη Μαέλ Γκιγιό, μια σπουδαία εκδότρια που πιστεύει σε μένα περισσότερο κι από μένα.

Στον Φρανσουά Φουρνιέ, που με κρατάει ζωντανή.